

Bir sürgünün anıları

Category: Hekâyalar, Kitapcy, Satiriki hekaýalar
написано kitapcy | 24 января, 2025

Bir sürgünün anıları BIR SÜRGÜNİN ANILARI

Bursa ovasına yavaştan bahar iniyor.

İki sürgün arkadaşız. Kirayla kaldığımız evden çıktık mı, çarşı karakoluyla Setbaşı arasındaki asfalt yol üzerinde tir tir titreyerek gidip geliyoruz.

Çarşı karakoluna her akşam gidip oradaki defteri imzalıyorum. Bir akşam karakoldan çıktım. Arkadaşımın yanında birisi var. Yirmisinde var yok. İlk, arkadaşımın bir tanıdığı sandım. "Kim bu?" gibilerden arkadaşıma göz işareti yaptım. O da tek omzunu kaldırıp dudağını büzerek işaretle "bilmem" dedi.

Bizde de bir ürkeklik var. Yabancılarla konuşmaktan pek hoşlanmıyoruz. Neyin nesi olduğu belirsiz.

Delikanlının, karşısındakinin ciğerini okumaya çalışan derin bir bakışı var.

– Siz falanca değil misiniz? diye bana sordu.

– Evet, dedim.

Sonra arkadaşıma sordu. O da,

– Evet... dedi.

Buraya sürgün edilmişiz, bizim için de bisürü dedikodu çıkarılmış ya, bu delikanlı da bizi bir gizli örgütün şefleri sanıyor. Daha doğrusu onun gözünde, özellikle ben, Türkiye'ye dağılmış gizli çetelerin başıyım. Göğüsleri fişeklikle kaplı, bombalı komitacılar var buyruğumda.

Ne diyorsam anlatamıyorum delikanlıya.

– Tabii, diyor, sizin örgütünüz gizlidir. Siz yeraltı çalışması yaparsınız. Elbette, biz gizli çalışıyoruz diye açıklayacak değilsiniz ya... Ben de sizin örgütünüzde çalışmak istiyorum.

Yemin üstüne yemin ediyorum:

– Yok vallahi, billahi yok... Ne örgütü, ne yeraltısı bre kardeşim... Şu halimize baksana...

Bitürlü inanmıyor.

– Tabii, tabii... Elbet böyle giyineceksiniz ki, kimse sizden şüphe etmesin.

Bir bela ki, anlatılır gibi değil... Sabah erkenden, çat kapı geliyor... Biz de, onun geldiği sırada ekmekleri çaya batırıp kahvaltı ediyoruz. Soruyor:

– Para alıyorsunuz değil mi?

– Ne parası?

– Dışardan para gelmiyor mu?

– Ne parası kardeşim?

– Canım gizli örgütü yönetmek için...

– Ne yediğimizi görmüyor musun? Parası olan böyle mi yer?

– Tabii tabii... diyor, böyle görüneceksiniz ki başkaları anlamasın.

Onu istemeyişimizin asıl nedeni başka. Söylemesi ayıp ama söyleyelim. Bu delikanlı bizim yiyeceklerimize de ortak oluyor. Maşallah çok da iştahlı. Bizim dört günde yemek için ayırdığımız zeytini bir kahvaltıda silip süpürüyor.

Günlerden bigün İstanbul'dan biri geldi. Bir arkadaşımız bize, onunla bir paket yollamış. Paketi açtık ki, Allah... Bir kızarmış tavuk, bir kutu kuru baklava... Biz iştahla bunlara bakarken kapı çalındı. Ben tavukla baklavayı toparlayıp dolaba saklarken, ev sahibi kadın da kapıyı açtı. Oğlan merdivenden çıkıyor.

– Merhaba! dedi.

– Merhaba! dedik.

Durdu, dikkatle baktı:

– Sizde bişey var... dedi.

– Ne var?

– Bir haliniz var bugün. Nedir?

– Yok vallahi bişey...

– Var, var, benden saklıyorsunuz.

– Kör olayım yok.

– Siz bana güvenmiyorsunuz. Sizde bugün bir değişiklik var.

Yok mok dedikse de yutmuyor.. Benim aklım, hep tavukla baklavada, ağzım sulanıp duruyor. Hay Allah, ne etsek de oğlanı başımızdan savsak?..

Belki onuncu kez,

– Sizin benden sakladığınız bişey var! dedi.

Gerçekten büyük bir gizli örgütün şefi pozunu takınarak,

– Evet arkadaş, dedim, senden gizlediğimiz bişey var.

Arkadaşım, gözleri büyümüş, bana baktı.

– Ama bugün sana her şeyi açıklayacağız.

Suratım asık, kaşlarım çatılmış, tok tok konuşuyorum:

– Bugüne kadar sana gizli örgütümüzde görev veremedik. Çünkü şimdiye kadar örgütümüz seni kontrol ediyordu. Artık sana güveniyoruz.

– Teşekkür ederim, dedi.

Saçından tırnağa dikkat kesilmişti.

– Sana şimdi bir zarf vereceğim. Bu zarfı, Yeşil Cami'nin avlusundaki çınar var ya... O çınarın oyuğuna bırakacaksın. Arkana bakmadan dönüp geleceksin. Sakın zarfı açayım, zarfı bıraktıktan sonra arkana bakayım deme... Şakaya gelmez ha... Bu, yeraltı örgütü. Bunun ucunda ölüm var.

Sofadaki kitaplarımın arasından aldığım zarfa boş bir kâğıt koydum, kapadım, eline verdim.

– Haydi, durma, marş!.. Bu iş, saniye işi...

Zarfı aldı, uçtu. Biz hemen sofrayı kurduk, tavuğa, baklavaya yumulduk. Hayatımda böyle neşeli bir yemek yediğimi hatırlamıyorum.

Aziz NESİN.

(Bir Sürgünün Anıları kitabından). Satiriki hekaýalar